

VEZANOST SUDA PRAVOMOĆNIM RJEŠENJEM UPRAVNOG TIJELA

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Presuda br. Rev 1259/2001 od 10. listopada 2001.

Vijeće: Vjera Delić, predsjednica vijeća, Jakob Miletić, Katarina Buljan,
Marijan Ramušćak i Gordana Matasić-Špoljarić, članovi vijeća

Sud je vezan pravomoćnim rješenjem nadležnog upravnog tijela (Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske, RF MIORH) kojim su utvrđeni razlozi nastupanja invalidnosti, a vezano s time i gubitak radne sposobnosti (tužitelja). Pravomoćnim rješenjem utvrđeno je da je gubitak radne sposobnosti nastao zbog bolesti. U parničnom postupku radi naknade štete sud nije ovlašten ispitivati pravilnost odluke o pitanjima o kojima je odlučeno pravomoćnim upravnim rješenjem, konkretno, ispitivati je li gubitak radne sposobnosti uzrokovan profesionalnom bolešću.

U ovom sporu tužitelj od svog poslodavca potražuje naknadu štete zbog profesionalne bolesti. U postupku pred nižestupanjskim sudovima utvrđeno je da je tužitelj obolio od azbestoze, a kod tužitelja se radi o tek naznačenoj azbestozi plućnog parenhima, odnosno blagoj azbestozi poplućnice u stijenci prsnog koša lijevo, te azbestozi srednjeg stupnja u području poplućnice uza stijenku prsnog koša desno i taloženju vapnenih soli u području poplućnice. Utvrđeno je da je zbog profesionalnog oboljenja smanjena tužiteljeva životna aktivnost za 25 posto, a zbog neprofesionalne bolesti – kroničnog opstruktivnog bronhitisa– za 15 posto.

Protiv pravomoćne presude suda drugog stupnja u dijelu kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva tužitelja za naknadu nematerijalne štete s osnove duševnih boli zbog smanjenja životnih aktivnosti i za naknadu materijalne štete zbog gubitka zarade reviziju je izjavio tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava te predložio da sud reviziju prihvati, pobijanu presudu preinači tako da potvrdi presudu suda prvog stupnja, a podredno da pobijani dio presude suda drugog stupnja ukine i predmet vrati na ponovno suđenje drugom vijeću drugostupanjskog suda.

Pravodobnu, potpunu i dopuštenu reviziju tužitelja Vrhovni sud Republike Hrvatske (u nastavku VSRH) odbio je kao neosnovanu. Prema VSRH-ovu mišljenju, revident neosnovano smatra da je pobijana presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava. Nadalje, ispitujući pravilnost pobijane

presude, VSRH je ocijenio da ne postoji bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku (u nastavku ZPP), na koju povredu revizijski sud pazi, primjenom čl. 386. ZPP-a po službenoj dužnosti. O svim ostalim bitnim povredama odredaba parničnog postupka, zbog kojih se može izjaviti revizija, revizijski sud pazi samo kad revident navodima revizije na postojanje istih izrijekom upućuje. U ovoj pravnoj stvari revident navodima revizije nije upućivao na postojanje bitnih povreda odredaba parničnog postupka pa je VSRH ocijenio da revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka nije ostvaren.

VSRH je ocijenio da pravičnu novčanu naknadu utvrđenu sukladno svim kriterijima i mjerilima propisanim u čl. 200. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 69/94 i 7/96, u nastavku ZOO), predstavlja iznos od 40.000,00 kn, a imajući u vidu opseg smanjenja životne aktivnosti, kao i pojavne oblike kroz koje se smanjenje životne aktivnosti svakodnevno očituje i predvidljivo vrijeme trajanja životnih aktivnosti s obzirom na godine tužiteljeva života. Sud drugog stupnja utvrdio je naknadu nematerijalne štete s tog osnova u istom iznosu kao i VSRH pa VSRH smatra da materijalno pravo nije pogrešno primijenjeno.

U odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete s osnova izgubljenе zarade zbog nastalog gubitka radne sposobnosti, počevši od 1. ožujka 1993. godine, VSRH je prihvatio kao pravilnu ocjenu suda drugog stupnja da tuženik nije obvezan naknaditi tu štetu tužitelju, i to iz razloga što je tužitelju rješenjem RF MIORH od 24. studenog 1993. godine priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog bolesti, a to je rješenje pravomoćno.

Prema nalazu RF MIORH-ove invalidske komisije od 21. listopada 1993. godine, uzrok je invalidnosti bolest sa 100 posto, a navedeno je da ozljeda na radu i profesionalna bolest ne utječu na postotak invalidnosti. Znači, u izreci RF MIORH-ova rješenja izričito je navedeno da je nastao gubitak radne sposobnosti zbog bolesti, a sud je vezan pravomoćnim rješenjem nadležnog upravnog tijela u odnosu na utvrđenje razloga nastupanja gubitka radne sposobnosti tužitelja. VSRH je zauzeo pravno stajalište da nema pravne mogućnosti za utvrđivanje da je gubitak radne sposobnosti uzrokovan profesionalnom bolešću jer je pravomoćnim rješenjem upravnog tijela koje je na pravnoj snazi utvrđeno da je nastupanje invalidnosti, a vezano s time i gubitak radne sposobnosti kod tužitelja, uzrokovano bolešću (ne profesionalnom bolešću).

Zbog navedenih razloga VSRH je ocijenio da je sud drugog stupnja pravilno primijenio materijalno pravo kad je odlučio da nema pravnog osnova za odgovornost tuženika za naknadu materijalne štete. Zbog toga VSRH smatra da nije

ostvaren revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava te je revizija tužitelja primjenom čl. 393. ZPP-a odbijena kao neosnovana.

Dr. sc. Vesna Skorupan Wolff, znanstvena savjetnica u trajnom zvanju
Jadranski zavod Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Summary:

**COURT BOUND BY A LEGALLY EFFECTIVE DECISION OF
AN ADMINISTRATIVE BODY**

Supreme Court of the Republic of Croatia
Rev 1259/2001, 10 October 2001

The court is bound by a legally effective decision of a competent administrative body which determined the reasons for the occurrence of disability. The legally effective decision established that the loss of working ability was due to illness. In civil proceedings for damages, the court is not authorised to examine the correctness of the decision on issues decided by a final administrative decision, specifically to examine whether the loss of ability to work is caused by an occupational disease.